

lægge Vægten paa det biologiske eller det medicinske Synspunkt.

Den højtærede Minister var inde paa forskellige Spørgsmaal, jeg har været inde paa her, og jeg kunde næsten fristes til at sammenligne det ærede Medlem Hr. Sundbo og den højtærede Minister. Den højtærede Minister slog de Standpunkter, jeg har refereret, ihjel med stor Styrke, men han brugte den Fremgangsmaade, som jeg synes er forkert, at gengive Modstanderens Udtalelser ukorrekt, for saa er Modstanderne nemlig saa forfærdelig lette at slaa ihjel.

Nu skal jeg gaa ind paa de forskellige Spørgsmaal. Jeg skal først tage det Spørgsmaal, om de saakaldte extranøi, altsaa Folk, der staar udenfor det særlige Forhold, skal straffes eller ikke. Der er forskellige Anskuelse. Den højtærede Justitsminister mener i Overensstemmelse med mange, at ogsaa Folk, der staar udenfor et særligt Forhold, skal straffes med de strenge Straffe for det særlige Forhold, medens andre, hvortil jeg hører, siger, at de Regler, der er givet om et særligt Forhold, gælder kun for de Folk, som er i det særlige Forhold, og ikke for andre, medmindre det udtrykkeligt er fremhævet. For at illustrere dette nævnte jeg Eksempler. Jeg nævnte som Eksempel et Fadermord, hvor en udenforstaaende har hjulpet en Søn med at slaa Faderen ihjel. Skal saa begge straffes for Fadermord? Og jeg nævnte det Spørgsmaal, om ogsaa Folk, der stod udenfor de militære Regler, skulde straffes efter den militære Straffelov. Jeg nævnte det som Eksempler, og samtidig pointerede jeg meget stærkt, hvor den Forskel, der var imellem Ministeren og mig, vilde faa Betydning. Den vil nemlig ikke faa Betydning i alle de Tilfælde, hvor man tænker over Forholdet, for dér kan man gaa den Vej, som jeg mener er den rigtige, at sige, at disse Regler gælder kun for de Folk, der staar i det særlige Forhold, og saa give Regler om dem, der staar udenfor, eller man kan følge Ministerens Synspunkt og sige: Disse Regler gælder baade for dem, der staar i det særlige Forhold, og for dem, der staar udenfor, men vi giver særlige, milde Straffe for de Tilfælde, hvor vedkommende staar udenfor. Som jeg pointerede, kommer Forskellen kun frem, hvor man her i Rigsdagen giver en Lovregel om et særligt Forhold og overser, at der ogsaa er Folk, der staar udenfor dette Forhold, som skal kunne straffes. Saa er Spørgsmaalet, om man i det Tilfælde skal sige: Da de Folk ikke er nævnt, bliver Resultatet, at de skal straffes med den fulde Straf, saaledes som Mini-

steren siger, eller om man skal sige, som jeg siger: Naar vi ikke udtrykkeligt har nævnt de Folk, der staar udenfor, skal de ikke straffes. Det er paa det Omraade, at Forskellen imellem Ministeren og mig kommer frem. Den kommer aldeles ikke frem ved Fadermord, og den kommer aldeles ikke frem ved Militærforseelser, for dér bliver Forholdet ordnet. Den kommer kun frem i de Tilfælde, hvor man har undladt at udtale, hvad der skal gælde om extranøi. Det var desværre ikke udtalt i den gamle militære Straffelov, og derfor fremkom de særlig grelle Tilfælde dér. Jeg synes, den højtærede Justitsminister har haft for let ved at slaa den af mig repræsenterede Anskuelse ihjel ved blot at sige, at det, jeg har nævnt om Militærloven, er jo fuldstændig forkert, thi naar nu vi faar en ny Lov, vil man tænke over Forholdet. Spørgsmaalet er jo netop det: Hvilket Standpunkt skal man vælge dér, hvor der ikke er taget Standpunkt?

Med Hensyn til Dødsstraffen maa jeg ogsaa sige et Par Ord; jeg haaber, jeg skal udtale mig tilstrækkelig klart. Med Hensyn til Dødsstraffen er der forskellige Anskuelse. Jeg tror, ingen vil holde paa, at en Mand, der er dømt til Døden efter den nu-gældende Straffelov, skal henrettes, thi nu er Forholdet jo det, at en Mand skal dømmes til Døden for visse Forbrydelser, selv om der foreligger formildende Omstændigheder paa mange, mange Omraader. Dér tror jeg, alle er enige om, at Benaadning er paa sin Plads. Men naar vi nu skal have en ny Straffelov, er der nogle, der siger: Da det nu aldrig er nødvendigt at dømme en Mand til Døden, da Domstolene nu har Lov til at idømme ham en anden Straf, er vi Tilhængere af, at Dødsstraffen staar i Loven, nogle, for at den skal kunne fuldbyrdes i ikke saa faa Tilfælde, andre ud fra den Anskuelse, at den skal staa som en Trusel, saaledes at der er Mulighed for at fuldbyrde den. Thi selvfølgelig er der ingen, der siger, at vi skal have Dødsstraffen i Lovgivningen, men samtidig skal der staa i Loven, at den skal ikke fuldbyrdes, thi det vilde jo være det rene Nonsens at udtale om noget, der skal virke som en Trusel, at det skal ikke fuldbyrdes. Det vil være det samme som at rette en Pistol imod en og true ham og samtidig sige: Den er ikke ladt. Selvfølgelig er der ingen, der har den Anskuelse. Derimod er der mange, der holder paa, at vi skal have Dødsstraffen som en Trusel, som noget, der kan anvendes, som en Mulighed. Forbryderen vil ikke paa Forhaand kunne